

VLADIMIR ČONČ

(Zagreb, 13. siječnja 1928. - Zagreb, 15. listopada 2012.)

Vladimir Čonč rođen je u Zagrebu, 13. siječnja 1928. godine, a nogomet je počeo igrati u juniorima Građanskog 1942. Evo kako je počela njegova nogometna karijera... Kada bi na igralištu kraj Nove ceste na Trešnjevci dječaci igrali nogomet, poznati nogometni trener Martin Bukovy odabirao bi povremeno pionire u selekciju koja je mogla igrati u Građanskom. Čonča je zaobišao, pa su tada dečki iz njegove škole došli tražiti da ga provjeri. Bukovy im je tvrdio da ga je „isprobao“, ali mali Čona nije se dao: „Niste me probali“ - uporno je govorio velikom treneru. Trenerski mag Bukovy je popustio, pozvao ga na probu i Čonč je i formalno ušao u svijet nogometa...

Poslije Drugog svjetskog rata Čonč je nastupao za zagrebačke klubove i to od 1945. do 1946. za momčad Poštara, od 1947. do 1952. za Lokomotivu, a jedno kratko vrijeme nastupao je za Mornar iz Splita i Naša krila iz Zemuna.

U Dinamo je došao 1953. godine i igrao do 1961. U tom je razdoblju osvojio prvenstvo Jugoslavije u sezonama 1953/54 i 1957/58, te nogometni kup u sezoni 1959/60. Nakon odlaska iz Dinama, Čonč je igrao u SR Njemačkoj - najprije je od 1961. do 1962. godine bio nogometaš «Kickers Offenbacha», a potom od 1962. do 1963. Eintracht Bad Kreuznacha, kada je prestao sa aktivnim igranjem.

Za reprezentaciju Jugoslavije odigrao je jednu utakmicu. Nastupio je 29. studenog 1956. godine u Londonu u prijateljskoj utakmici u kojoj je Engleska pobijedila Jugoslaviju sa 3-0.

Vladimir Čonč nastupio je na Olimpijskim igrama 1952. godine u Helsinkiju i nositelj je srebrne olimpijske medalje. Mnogo puta bio je rezerva Rajku Mitiću, recimo baš na OI.

Ovaj vrsni nogometaš bio je odličan dribler, izvrsna pregleđa igre i velikog smisla za organizaciju igre. Bio je graditelj igre i pravodobni dodavač. Najčešće je nastupao na poziciji desne spojke u tandemu sa Željkom Čajkovskim i Željkom Matušom.

Za Dinamo je Čonč odigrao 413 utakmica i postigao 119 zgoditaka.

U jednom razgovoru neposredno pred smrt, pokojni Dražan Jerković, posebno je istakao Čonu, kako su ga prijatelji zvali, kao nogometaša koji je s loptom mogao sve. Njegove su lopte imale oči, bio je besprijekoran tehničar, pogađao je suigrače tako preciznim dodavanjima da su jednostavno morali postići gol, istakao je tad Draža.

Vladimir Čonč bio je veoma skroman čovjek. Takav je bio i kao igrač. Govorio je da njemu nikada nije bilo važno tko će postići zgoditak, on ili netko drugi...

Malo je poznato kako je Čonč postao nogometaš Dinama. Bio je 1952. godine Dinamom kao pojačanje na jednoj turneji u Montevideu, gdje su ga nagovorili da se preseli u Maksimir,

Vladimir Čonč, prije Olimpijskih igara 1952. godine, nastupao je i za splitski Mornar i Naša krila iz Zemuna. Naime, morao je u vojsku pa je služio u mornarici u Splitu, te su ga registrirali za Mornar, klub Jugoslavenske ratne mornarice. Igrali su dobro pa su se plasirali u Prvu ligu. Međutim stigla je naredba s vrha da tri vojna kluba ne mogu igrati u prvoj ligi. Tako su ostali Partizan i zemunska Naša krila za koje je igrao drugu godinu vojnog staža...

Na ulicama Zagreba, na Trešnjevci, Čonč je krenuo u svijet nogometa, a tu je počeo igrati i godinu dana od njega stariji Bernard Vukas. Čonč se sjećao kako je Bajdo imao kožne hlače jer mu je otac bio lovac, a on nije imao ništa jer mu je otac (koji je bio stolar) umro kada mu je bilo tek 10 godina. Sam se borio kroz život u nogometu i izborio svoj veliki status. Nositelj je olimpijske medalje, igrao je u reprezentaciji, osvajao prvenstva i kupove... Čona nogometni znalac i legenda, preminuo je u Zagrebu, 15. listopada 2012. godine i sahranjen je na groblju Mirogoj.

Jurica Gizdić

DAVOR GRČIĆ

(Split, 1. svibnja 1930.

- Split, 12. rujna 2012.)

Još je jedan Hajdukov velikan otišao u povijest.

Davor Grčić rođen je u Splitu 1. svibnja 1930. godine. Igračku karijeru započeo je u splitskom Hajduku, gdje je debitirao za prvu momčad, 27. travnja 1952. godine (Hajduk – Sarajevo 4:0). Od tada pa do odlaska iz Hajduka i zadnje utakmice u bijelom dresu, 2. listopada 1960. (Crvena Zvezda – Hajduk 2:1), Davor Grčić za Hajduk je odigrao 354 utakmice i postigao 2 zgoditka.

Bio je dio momčadi Hajduka koja je u 1952. godine i u sezoni 1954/55, osvojila naslov prvaka Jugoslavije u nogometu.

- Bio sam i ostao jedan od onih koji nisu podnosili poraze. Kada bismo izgubili, bio bi sav izvan sebe, nisam mogao spavati cijelu noć. Bilo je slučajeva da sam u svlačionici hvatao pojedine igrače za vrat, bio sam se spreman i potući kada bih uočio da se netko od suigrača ne zalaže - govorio je pokojni Davor Grčić ili Gaga kako su ga zvali Hajdukovi navijači.

Davor Grčić, posebno je rado isticao Hajdukovu generaciju iz sezone 1954./55., kada su "bijeli" postali superiorni prvaci Jugoslavije.

Bile je to doista velika momčad: Beara, Kokeza, Broketa, L. Grčić, D. Grčić, Luštica, Rebac, Vukas, F. Matošić, Vidošević, Šenauer.

Gaga je u momčadi Hajduka igrao na mjestu centarhalfa, a u početku karijere i braniča. Zajedno s njim, u momčadi Hajduka jedno vrijeme je igrao i njegov stariji brat Lenko, pa su braća Grčić uz Lušticu tvorili Hajdukovu half liniju.

Davor Grčić je poslije Hajduka igrao još u Austriji za Sturm, u Njemačkoj za Wolfsburg i Radenthal, a spremao se i za odlazak u Južnu Afriku, ali nije dobio dozvolu.

Potom je otvorio kafić, bar Balun iz Lože na splitskoj Pjaci, koji je godinama bio kulturno mjesto sastanaka i beskrajnih čakula o balunu, ali i drugim splitskim dogodovštinama.

Posebno je volio i hvalio Hajdukovu legende Bearu, Franu Matošića i Vukasa. Za legendarnog vratara je tvrdio kako je bio bolji od slavnog Rusa Jašina ili Gianluigija Buffona, a da je Vukas bio u rangu Maradone i Messija. Od trenera posebno je cijenio Luku Kaliternu...

Kao legendarni kapetan momčadi, dobitnik je Zlatne Hajdukovu kapetanske trake, jednog od najvećih klupskih priznanja. Ove, 2012. godine dobio je Osobnu nagradu Grada Splita.

Davor Grčić, preminuo je u Splitu, 12. rujna 2012. godine i sahranjen je na splitskom groblju Lovrinac. (jg)

BRANKO KRALJ

(Zagreb, 10. ožujka 1924. - Zagreb, 18. prosinca 2012.)

U Zagrebu, je 18. prosinca 2012. umro proslavljeni vratar Dinama i reprezentacije Jugoslavije, Branko Kralj. Bio je vrhunski vratar, koji zbog pojave velikog Vladimira Beara nikada nije dobio pravu šansu na голу državne reprezentacije.

Rođen je u Zagrebu, 10. ožujka 1924. godine. S nogometnom loptom se družio od dječakih dana. Za njom je jurio po poljanama Trešnjevke, zajedno sa svojim vršnjacima, kada god su imali slobodnog vremena. Kasnije, u srednjoj školi, postao je rukometni vratar. Na jednoj od učeničkih utakmica zapazio ga je Bogdan Cuvaj, poznati nogometni trener i član uprave Concordije i pozvao ga da pristupi juniorskoj selekciji ove momčadi. On je prihvatio poziv i 1937. godine postao njihov član.

Prvi trener u Concordiji bila mu je Zdenka Kunšten, tada istaknuta igračica hazene. Kao rukometni vratar branio je Kralj u Građanskom, a zatim i u Concordiji gdje je istovremeno bio rezerva Zvonimiru Monsideru. Samo povremeno i rijetko je branio za seniorsku momčad Concordije.

Rukomet je sasvim napustio 1950. godine i potpuno se posvetio nogometu. Prije nego je otišao iz rukometa, bio je i rukometni reprezentativac Jugoslavije... Ona veća, nogometna vrata, isprva je branio u zagrebačkim klubovima Amater i Milicioner. Kada je došlo do spajanja Amatera, Slobode i Tekstilca, nastao je novi klub pod imenom Borac. Kralj je uspješno nastupao za Borac koji je 1950. godine postao drugoligaš. Uskoro Borac postaje prvligaš, a Branko Kralj siguran je čuvar mreže. Borac kasnije mijenja ime u Zagreb.

U ljeto 1952. godine Branko Kralj pristupa Dinamu. U to vrijeme Dinamo je imao već tri odlična vratara: Branka Stinčića, Vladimira Majerovića i Slavka Arnerija. Dolaskom Kralja u Dinamo, Arneri napušta plave, pa su u konkurenciji za dres s brojem jedan ostali Majerović, Stinčić i Kralj, koji se u sezoni 1952./53 često mijenjaju na голу.

U prvenstvenoj sezoni 1953./54., Branko Kralj preuzima primat, postaje prvi vratar i brani u vrhunskoj formi, a Dinamo po drugi put osvaja naslov prvaka Jugoslavije. Od 1954. do 1955. godine Branko Kralj tri puta nastupa za reprezentaciju Jugoslavije. Debitirao je u prijateljskoj utakmici protiv reprezentacije Turske u Sarajevu, 17. listopada 1954. godine kada je Jugoslavija pobijedila sa 5:1., a Kralj je u 66. minuti na голу zamijenio Bearu. Posljednji put dres reprezentacije nosio je također u prijateljskoj utakmici, ovog puta u Dublinu, 19. listopada 1955. protiv domaćina Republike Irske u utakmici u kojoj je Jugoslavija pobijedila domaćina sa 4:1 (tad je umjesto Beara, ušao u igru u 85. minuti). Vrijedno je spomena da je i u drugoj od ukupno tri utakmice koliko je Branko Kralj branio za reprezentaciju Jugoslavije na голу zamijenio Bearu. Dakle, tri nastupa za reprezentaciju, tri ulaska u igru umjesto Beara.

Sudionik je Svjetskog nogometnog prvenstva 1954. godine u Švicarskoj.

Branko Kralj je u tandemu sa Bearom bio standardan član reprezentacije. Beara je tad bio zasigurno jedan od najboljih vratara svijeta, pa je Kralj bio vječita rezerva. Ostat će zapamćeno da je Kralj bio rezerva Beari čak 33 puta!

Kada je imao svoj dan i bio u punoj formi, popularni King (kako su ga zvali) bio je gotovo nesavladiv. Zbog jedne teže ozljede, nakon 165 utakmica za Dinamo povukao se s nogometnog terena 1957. godine i prepustio gol Dinama tada mladom Gordanu Iroviću, koji je nastavio tradiciju odličnih čuvara mreže Dinamova gola.

Kralj se potom posvetio poslu u privredi, jer je po struci bio diplomirani ekonomist. Istovremeno, nastavio je i s nogometnim aktivnostima i u Dinamu je obnašao razne dužnosti. Bavio se i sportskim novinarstvom i publicistikom te objavio knjige: „Vratari koji se pamte“ i „Sa Dinamom na četiri kontinenta“.

Mnogi ljubitelji nogometa ne znaju da je Kralj bio veliki ljubitelj glazbe. Bavio se jazzom svirajući na usnoj harmonici. Imao je i svoj orkestar u kojem je maestralno svirao. Snimio je preko deset ploča, kao i CD s poznatim zagrebačkim solistima. Snimao je i glazbu za razne igrane i crtane filmove. Uz to, gajio je i ljubav prema tehničkoj kulturi. Bio je organizator i član Narodne tehnike Hrvatske preko 60 godina. Kao inovator, proglašen je počasnim predsjednikom Hrvatske zajednice tehničke kulture. Dobio je i naziv viteza Belgijskog kraljevstva za inovacije.

Branko Kralj, sahranjen je na zagrebačkom groblju Mirogoj. (jg)

